

1. **קרן אורה מסכת נדרים דף נט עמוד ב ד"ה והר"ן ז"ל פירש**
דלא משמע כן בדברי הר"ן ז"ל לקמן, כמו שיבואר, וסלקא מסקנא הכי אליבא דרב חסדא דאין היתר מתהפך להיות איסור וכרשב"ג, וליכא מאן דפליג עליה, כיון דכוליה רשב"ג היא, ורבה מתרץ שמעתיה אפילו לרשב"ג, דעד כאן לא קאמר רשב"ג דהיתר **בעינו עומד** אלא גבי בצלים שירדו עליהם גשמים דלא טרח, אבל בליטרא בצל שתקנה וזרעה דקטרח גם רשב"ג מודה דהיתר נעשה איסור.
2. **שרידי אש מסכת בבא קמא סימן יג ד"ה קושיא א'. אמאי**
אלא ששמין נזקין בעידית. וראה מש"כ רב האי גאון בספר המקח והממכר דף י"ז ע"ב: "ותדע דהאי דקאמר שמין ולא אמר מוכרין ונותנין כך ר"ל וכו' לפי שיש עליה לטרוח ולמכור ומשום הכי אמר שמין". אולם תשובה זו אינה מניחה את הדעת, לפי שהקושי **בעינו עומד**, כי הנקודה העיקרית של המחלוקת מרומזת במאמר ר' עקיבא דרך אגב ומובלעה בתוך שאר דבריו.
3. **שיעורי ר' שמואל מסכת בבא מציעא דף כא עמוד א ד"ה ב. ובדעת הרא"ש**
מ"מ לא סגי בהכי לחייב את המוצא בהשבת האבידה, דכלפי החיוב השבה נמי בעינן שלא יהא חסרון דאבידה מדעת או יאוש בעלים (וזוה אפילו בגוונא דלא חסר בבעלותו), ואף דאזלינן בתר חמ"ק מ"מ זה אינו אלא לגבי הדיני ממונות שבחפץ, אבל עצם הספק **בעינו עומד**, נמצא דעדיין מספקא לן דלמא הפקיר החצי קב בשתי אמות והוי אבידה מדעת דלית בה חיוב השבה, או גבי כשיר כשורה דלמא נתייאשו הבעלים ופקע החיוב השבה, [דעצם היאוש מפקיע את חיוב ההשבה ולא רק כתוצאה מן ההיתר זכיה שחל
4. **שיעורי ר' שמואל מסכת בבא מציעא דף כה עמוד ב ד"ה א. בתוד"ה ואם**
ממילא הוי שומר מדין ודאי. אכן לשון התוס' דמחויב בשמירתה מספק אין מורה כן אלא דהחיוב שמירה הוא רק מספק. וטעמא דמילתא י"ל בפשיטות, דנהי דלגבי הספק ממון מי הוא בעל האבידה נפסק דין ודאי של מ"ק, אבל לגבי החיוב השבה הרי הספק **בעינו עומד** שמא נתייאשו הבעלים, דחיוב ההשבה אינו תולדה מהפס"ד של הממון, דנימא דלאחר שנפסק כמ"ק דשייך להאובד ממילא יהא מחוייב בהשבה מדין ודאי, אלא היאוש גופא חוץ ממה שעושה היתר זכיה (או שיהא אינו שלו) מוריד גם את החיוב
5. **חידושי ר' שמואל מסכת כתובות סימן יד ד"ה ויעוין באבנ"מ הנ"ל**
ביאור למה לא יועיל הברי שלה שתוכל לאכול בתרומה, אף אם נימא דגלבי בי"ד נשאר הדבר בספק גם היכא דלא דיימא מעלמא, ומ"ש משנים אומרים מת ושנים אומרים לא מת שאם ניסת לא' מעדיה ואומרת ברי לי לא תצא אע"פ שלגבי בי"ד הספק **בעינו עומד**, וכבר עמד בזה הגרעק"א במהדו"ת סי' נד, אולם עכ"פ מוכח מסוגיא דיבמות דלגבי אכילת תרומה ל"מ הברי שלה ובי"ד מפרישין אותה מספק מאכילת תרומה, אע"פ שאומרת ברי לי שלא נבעלתי לאחר. ובע"כ צ"ל דמה שפסק הרמב"ם דהיכא דלא דיימא

** נא לשמור על קדושת הגליון / מתוך מאגר פרוייקט השו"ת - אונ' בר-אילן**